

[Knud Jespersen.]

områder af industrien; det vil formentlig kun i de allerfærreste tilfælde være således, at de unge skal være henvist til arbejdsløshed.

Det var den 15. august. Det er ikke så længe siden. I dag kan alle se, at det var berettiget, vi rejste det spørgsmål.

I august foreslog vi endvidere indenrigsministeren at ophæve investerings- og lånerammerne for kommunerne. Dette afviste indenrigsministeren. I samme måned foreslog vi folketinget ekstraordinært indkaldt senest den 3. september for at drøfte situationen og tage initiativer til standsning af arbejdsløsheden. Også dette blev afvist.

I en ekstraordinær samling i folketinget i september stillede vi en forespørgsel til statsministeren om beskæftigelsen. Den blev først syltet og senere taget op af socialdemokratiet.

Vi anerkender naturligvis, at kapitalismens krise ikke kan løses af folketinget, men vi anerkender ikke, at det er lønmodtagerne, der altid skal bære byrderne for de ulykker, de ikke har noget ansvar for, og derfor har vores plan da også dette mål som alternativ til regeringens, at vi ikke ensidigt skal føre en politik imod lønmodtagernes interesser og til begunstiggelse af den store kapital, men at vi for en gangs skyld skulle prøve at gøre det omvendte. Enhver ved, hvordan det er gået ved at tage fra lønmodtagerne. Det gik galt. Det gik galt for landet, for økonomien, for beskæftigelsen, for de enkelte mennesker. Så må vi prøve at finde andre kilder, så må vi prøve at gøre noget andet, altså slå ind på en ny politik.

Det nytter ikke at betragte omkostningerne ensidigt ud fra den udbetalte løn, fordi den jo er meget bevægelig: den udbetalte løn kan man godt notere stigninger i, men man kan også notere stigninger, der viser, at den reelle købekraft faktisk er faldende; den udbetalte løn er en del af omkostningerne, men den er kun en relativt beskeden del, hvis den sammenholdes med profitter, kurstab, renteopskrivninger og

inflation. I stedet for at vise foragt for demokratiske rettigheder og i stedet for gennemførelse af en tvangslovgivning for arbejdsmarkedet skal parterne sikres forhandlingsmuligheder uden indgreb fra tredjepart.

Det ville være en lykke, om folketinget i dag erklærede, at vi under ingen omstændigheder vil tage denne demokratiske ret fra arbejdsmarkedets parter, under ingen omstændigheder vil vi provokere ved at lave en sådan beslutning. I stedet for at ødelægge den i forvejen utilstrækkelige dyrtidsregulering — og det bliver den jo; der er givet lønmodtagerne et stort efterslæb — så ønsker vi et ærligt pristal, et ærligt pristal, som omfatter dækning for alle udgifter, og det vil i realiteten sige efter princippet fuld dækning for de faktiske stigninger i leveomkostningerne, skatter og afgifter m. m. Det vil også i princippet betyde et reelt prisstop, og et sådant prisstop vil i modsætning til dem, man har talt om, komme til at virke ganske effektivt.

I stedet for de nye og ukontrollerede afskrivningsmuligheder fordrer vi, at der nu sættes ind med en ekstra lovgivning med det formål at beskatte de 19 mia kr., der i dag er ubeskattede. Samtidig med at dette gøres, vil man også kunne bedre købekraften, som det er nødvendigt, på hjemmemarkedet, ved at lave en skattefri bundgrænse på 40.000 kr. til staten. I stedet for de nye begunstigelser til ejere af jord og faste værdier vil vi have hele spekulationen indefrosset i dette område af samfundet med forbud mod belåninger til andre formål end reparationer og nødvendige ombygninger. Virkningerne heraf tror vi vil blive et mærkbart stop i inflationens udvikling, befordre en nedsættelse af renten og under alle omstændigheder gøre det billigere at bo og bygge.

Og i stedet for nulløsninger for hele befolkningen, selv om man taler så venligt og mildt om det, ønsker vi en nulløsning for de militære udgifter. Disse har været holdt uden for alle såkaldte spareforanstalt-